

Hélène Vijver

Vr. zkt. br.

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Op een koude, heldere avond in februari 2010 liep een elegant geklede vrouw met stevige passen door de straten van Kampen, de oudste Hanzestad aan de IJssel. Isadora de Roi had haar auto achtergelaten op het grote parkeerterrein aan de rand van de binnenstad. Ze zegende haar ingeving om haar wandelschoenen aan te trekken voor de voettocht naar haar bestemming, een negentiende-eeuws huis aan de stadsgracht waar haar schoolvriendin Renée haar veertigste verjaardag zou vieren. De regen was opgehouden, maar de klinkers waren nog nat en glommen in het licht van de lantaarnpalen. In een linnen schoudertas zaten de schoentjes die Isadora op het feest zou dragen: elegant, maar totaal ongeschikt voor een wandeling op het onregelmatige plaveisel van de oude stad.

De straten waren verlaten. Af en toe gluurde ze in woonkamers van huizen die strak tegen de stoep lagen. Bijna overal hetzelfde tafereel: de televisie stond aan en daartegenover zaten de bewoners lui onderuitgezakt op de bank. Isadora wendde zich af en zoog haar longen vol met frisse buitenlucht. Iemand had zijn open haard aangestoken. De geur van verbrand hout

deed haar aan haar jeugd denken.

Ze hoorde de feestmuziek al toen ze de Bovenkerk net gepasseerd was. Een monotoon gebonk gemengd met het gezang van een rauwe mannenstem. Het steegje waar ze doorheen liep zag er feeëriek uit. Sommige huizen waren scheefgezakt in de tijd en leunden tegen elkaar, als stokoude mensen op een bankje. Een beeld uit vroeger tijden, waarvoor het stadsbestuur ook gevoelig was, want de historische binnenstad was net voorzien van passende straatlantaarns, klassiek met een klein kroontje.

Voor het huis van Renée verwisselde Isadora haar schoenen waardoor ze acht centimeter groeide. Ze liet de koperen klopper vallen op de dubbele blauwe deur die bijna onmiddellijk werd opengedaan door een man in een wit pak. Zijn overhemd hing tot zijn navel open. Ze keek met een glimlachje naar de schaarse borstharen die uit de omlijsting van felroze ruches naar buiten piepten.

‘Isadora, kom erin, met jou erbij is het feest compleet,’ zei hij met een knipoog. Ze lachte verlegen. Hoe wist die onbekende man haar naam? Ze stapte naar binnen. De hal was ruim en aan de rechterkant was een spiegelwand gemaakt. Ze bleef even staan en bekeek zichzelf

met de kritische blik van een andere vrouw. Maar zelfs de meest vileine mededingster moest toegeven dat ze er mooi uitzag en veel jonger leek dan haar veertig jaar. Haar blonde haar hing los en de krul die ze vlak voor ze wegging met behulp van de nieuwe fohn had aangebracht, had de wandeling overleefd. De golvende lokken gaven haar zwier.

Met nog meer zorg had ze kunstwimpers opgeplakt. Het was bijna mislukt en na drie pogingen wilde ze de moed opgeven, maar tenslotte zaten ze vast en nu had ze een prachtige, omfloerste oogopslag. Ze grijnsde naar zichzelf. Isadora, de stadsdiva. Wat een gigantisch verschil met de nuchtere vrouw die overdag haar boerderij bestierde, voor haar jonge zoon Gijs zorgde en voor iedereen in haar omgeving een prozaïsche, hardwerkende kaasboerin leek. Soms moet een mens uit die dagelijkse rol klauteren en het flamboyante deel van zichzelf een kans geven te schitteren, dacht ze terwijl ze naar de schoonheid in de spiegel staarde

In de uitnodiging stond *over the top* als dresscode. Het retrojurkje uit de jaren zeventig zat als gegoten. Bruin met oranje, drie jaar geleden gekocht in een kringloopwinkel, kort na de dood van haar man Willem. Hoewel ze

toen aan niets anders kon denken dan aan hem en zich dagelijks bewust was van de afgrijselijke leegte die hij achterliet wist ze zelfs de prijs nog: zeventien en een halve euro. Hoe stompzinig kunnen herinneringen zijn? Het polyester jurkje leek onverslijtbaar. Anders dan Willem die op zijn tweeënzestigste aan een hartritme-stoornis stierf en zijn vrouw en haar vierjarige zoon Gijs in een moeras van verdriet achterliet. Gijs, inmiddels bijna acht had het verwerkt, met de lenigheid van een geest die een kind eigen is. Bij Isadora had het verdriet ook een plaatsje in haar ziel gekregen, maar nog steeds dook Willem op de meest onverwachte momenten in haar herinnering op, zo levensecht dat ze met een bijna fysieke pijn voelde hoezeer ze hem miste. Ook nu, terwijl ze in die enorme spiegel keek was het net of hij achter haar stond, zijn handen om haar buik vouwde en met zijn warme adem haar nek beroerde. Daarna deed hij een stapje achteruit en monsterde met zijn kenmerkende glimlachje haar uitrusting. Ze schudde haar hoofd. ‘Niet doen, Willem,’ zei ze geluidloos. ‘Niet hier.’

Het witte pak keek haar verwonderd aan, maar gaf geen commentaar en leidde haar de woonkamer in. Rechts was een houten verho-

ging waarop mensen stonden te swingen. Het witte pak verdween en begon weer te zingen. De mensen op de bank keken geïnteresseerd naar Isadora. Ze stelde zich snel aan iedereen voor en vergat onmiddellijk weer alle namen. Iemand gaf haar een glas champagne. Isadora keek om zich heen, maar de gastvrouw was onvindbaar. Een dame met een sluike zwarte pruik opperde dat Renée boven was. Even later trof ze haar in de keuken die op de eerste etage lag.

‘Daar ben je!’ Uitgelaten door de alcohol en de aandacht viel ze Isadora om de hals. ‘En wat zie je er mooi uit...mijn beste vriendin: mooi, intelligent, rijk,’ zei ze met een knipoog. ‘Maar nog steeds geen man, hoe kan dat nou?’ Ze omhelsde haar opnieuw.

‘Gefeliciteerd, meid,’ zei Isadora met haar mond tegen de donkere krullen van haar vriendin.

Isadora was precies drie maanden ouder dan Renée. Ze kenden elkaar vanaf de lagere school. Renée’s vader was internist in het stadsziekenhuis van Leeuwarden. Haar moeder was lerares Frans aan het stedelijk gymnasium. Ze had drie oudere broers die ook al uitblonken in schoolprestaties. Renée was de uitzondering:

ze haalde de Havo met de hakken over de sloot, mocht door een klein wonder toch door naar het vwo. Dat haalde ze ook, maar daarna wilde ze er de brui aan geven. Op aandrang van haar moeder volgde ze eerst een kookcursus en onder druk van pa schreef ze zich daarna in voor de studie psychologie aan de Rijksuniversiteit Groningen. Boze tongen beweerden dat ze haar propedeuse alleen haalde omdat haar vader de rector magnificus van de universiteit van een tumor had afgeholpen die dodelijk had kunnen zijn. Hoe dan ook: René prikte dus niet zoals haar begaafde broers met een universitaire titel, zelfs niet van een studie die de manlijke nazaten als bezigheidstherapie beschouwden. Ze woonden in een chique woning op dezelfde prominente locatie van Leeuwarden, waar ook Isadora toen met haar ouders woonde. Fries bloed ontbrak hen beiden en die andere herkomst maakte dat de meisjes een band voor het leven kregen, al was die in hun volwassen leven soms met lange tussenpauzes onderbroken geweest. Isadora herinnerde zich de middagen waarop ze als tieners probeerden de Friese taal onder de knie te krijgen. Renée's vader, meneer De Graaf, hechtte er groot belang aan dat zijn kinderen goed integreerden op het Friese

land. Hij gaf zijn kinderen tijdens zijn spaarzame vrije uurtjes zelf Friese les en Isadora deed mee. De oudere broers keerden zich mokkend tegen hun vader en door hun aversie tegen de streektaal staken ze niet veel op. Ook Renée zag niet veel heil in 'dat geknauw', maar Isadora genoot van de lessen en zoog alle kennis als een spons in zich op. Meneer De Graaf prees haar voor haar taalgevoel en doorzettingsvermogen. En zo kwam het dat Isadora als geboren Haarlemse nog steeds vloeiend Fries sprak met een mooie stadse tongval. Na het vwo werd het contact tussen de meisjes wat minder.

Renée's keuze om na twee jaar te stoppen met haar studie deed haar vader in woede ontsteken. Het contact tussen hen herstelde zich pas weer toen ze na een half jaar een baan als inkoopster vond bij een groot postorderbedrijf. Ofschoon Renée veel van haar vader hield, vond ze het onverteerbaar dat hij zo op zijn enige dochter neerkeek. Isadora werd toegelaten tot de Rietveld Academie, de meest prestigieuze kunstacademie van het land. Haar tekentalent was onmiskenbaar. Ze was gedreven door haar ambitie om beeldend kunstenaar te worden en keek reikhalzend uit naar alle kennis die haar kon verrijken. Ze verhuisde naar Amsterdam

en bezocht tentoonstellingen in binnen- en buitenland voor zover haar krappe studentenloon het toeliet. Isadora was zo toegewijd aan de kunst dat mannen haar nauwelijks interesseerden. Er liepen genoeg kerels achter het knappe meisje aan en die belangstelling verflauwde ook nooit, misschien juist omdat ze hen geen aandacht schonk. Bij alle charme leek ze sterk en onafhankelijk en ze kon haar kwetsbaarheid meesterlijk verbergen tot ze even heftig als onverwacht viel voor die ene man met foute intenties. Hij kreeg wèl toegang tot haar en nam met de vanzelfsprekendheid van een heerser het stuur van haar leven over. Isadora vergat dat ze talentvol en veelbelovend was, ze was alleen nog maar mooi en leverde zich met huid en haar aan hem over. Na twee jaar samenwonen op een romantische, maar karig ingerichte en uiterst oncomfortabele zolder verdween de liefde door zijn ziekelijke jaloezie langzaam maar onafwendbaar. Ze ontsnapte uit zijn klauwen toen hij haar teckel had vermoord, maar het herstel van het vertrouwen in mensen kostte veel tijd.

Renée wist wel wat van deze periode, maar Isadora sprak zelden over deze zwarte episode uit haar leven. Renée merkte die aversie